

skulde revideres inden 3 Aar. Denne Revision er aldrig foregaaet, men disse Skatter staa i et vist Forhold til hinanden, og jeg tror derfor, at Vejen til at komme de Herrer i Møde er at vedtage en særlig Lov, hvilken jeg ønsker gennemført snarest mulig. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Borup: Jeg tillod mig forleden Dag at bemærke, at af de Forslag, der ere fremme, er dette maaske det, der vil vække mest Tilfredshed, hvis det blev ført ud i Livet. Det ligger jo i, at det omfatter og ordner forskellige Forhold, som man fra forskellige Sider her stredes om at faa ordnede i — jeg tror — 40 Aar. Om Tilfredsheden, naar Forslaget bliver ført ud i Livet, vil blive saa stor, som man nu haaber, er vist et andet Spørgsmaal. Der er ingen, der kan sige, hvad Følgen af den mellemkommunale Beskatning vil blive. Det eneste, man ved, er, at det vil blive et overordentlig stort Regnestykke, der skal finde Sted. Det vil fordre et meget stort Arbejde, og det kan let arrivere, at Udbyttet slet ikke staa i Forhold dertil. Mere Interesse kan Aktiebeskatningen have. Men ogsaa der, tror jeg, at man ikke skal være alt for sangvinsk. Dels tror jeg, det vil vise sig, at man kan omgaa Bestemmelsen ved en Ordning under andre Former end ved Aktieselskaber. Det kan maaske forhindres ved Loven, men det er neppe sket, saaledes som Loven er affattet. Der er en anden Maade, hvorpaa man kan omgaa Bestemmelsen, man vil formindske Aktiekapitalen og i Stedet for Aktiekapitalen tage Obligationslaan eller lignende. Derved kan man i høj Grad formindske Udbyttet for Kommunerne ved Beskatning af Aktieselskaber.

Enkelthederne i Loven skal jeg ikke komme ind paa, men kun bemærke, at jeg paa et enkelt Punkt kunde ønske mere Overensstemmelse mellem dette Forslag og Forslaget om Indkomstskat til Staten. Det er en underlig Divergens, og det er ikke heldigt for Befolkningen, at man paa saa nærliggende Omraader har saa forskellige Regler. Forskellighederne ere dog ikke saa store, undtagen paa et enkelt Punkt. Der er gjort meget ogsaa nede i Folketinget for at faa Bestemmelser, hvorved man kunde forhindre, hvad der nu desværre i saa stort Omfang finder Sted, at Folk ganske unddrage sig fra at betale Skat til Kommunen. Jeg tror, at der er opnaaet en Del ved dette Lovforslag, men det er dog ikke fyldestgørende, og her er

noget, som er bedre i Statsskatteloven, idet Staten sikrer sig, at den ogsaa faar Skat af dem, som opholde sig i Udlandet, naar de bevare Bopæl her i Landet. Jeg kan ikke se andet, end at det er ubilligt, at man ikke over for Kommunen sikrer sig noget lignende.

Detallerne i Forslaget skal jeg ikke komme ind paa, men kun dvæle ved nogle enkelte Bestemmelser. — I § 27, tror jeg det er, findes optaget en ny Regel, nemlig den, at i det Tilfælde Folk ikke betale deres Skatter, kan der bestemmes en Rente, som skal betales af Restancerne. Hensigten dermed er, at Skatten kan komme hurtigere ind, end den nu gør. Jeg tror, at man rundt om i Landet er enig om, at Folk holde Skatterne tilbage for at tjene Renten. Skattebeløbet sættes ligefrem i Sparekassen. Det er naturligt, at dette maa modarbejdes, idet det er til stor Gene for alle Kommuner at skulle staa i saa betydeligt Forskud. For Københavns Vedkommende vil denne Bestemmelse i Loven dog ikke være tilstrækkelig, idet Forholdene paa dette Punkt for os ere ganske særligt uheldige. Vi have nemlig den Regel, at alle vore kommunale Skatter først ere forfaldne sidst i Kvartalet, medens de uden for København ere forfaldne i Begyndelsen af Kvartalet. Kunde det ikke blive saaledes, at vi for København kunde faa en Bestemmelse, som raadede Bod paa, hvad der nu finder Sted, nemlig at Folk her ofte først betale 6 Maaneder efter det Kvartals Begyndelse, hvorfor Skatten svares. Forholdet bliver det, at vi det første Fjerdingsaar ikke have en Øre til Dækning af vore Udgifter. Det er Forhold, som altid ere blevne fulgte med Opmærksomhed af Københavns Kommune. Vi have holdt den gaende til Slutningen af 1889, men siden den Tid have vi ikke kunnet følge med mere, idet der kom nogle ny Forhold til. Paa Grund af, at vi saaledes ikke kunne faa vore Skatter ind, maa vi staa i et ganske overordentlig stort Forskud. Det er klart, at det koster Penge, Renter, og det er store Summer. Men siden 1890 kommer der det til, at alle Kommuner i et meget stort Omfang maa staa i Forskud for Staten med Hensyn til Udgifter ved Alderdomsforsørgelse, Sygekasser o. s. v. Staten skal deltage i Udgifterne, men dette Statstilskud faar man i Reglen først et Aar efter. Af hvilken Betydning det kan være for Københavns Vedkommende, kan let ses. Jeg gjorde op i September Maaned for at se, hvad man havde faaet ind i det løbende